

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Santa Lucia	6
Thomas Piersma	
"Vi burde rende rundt og more os. Være glade."	8
Anders Bay	
Helvetes Fantoft	11
Karl Henning Niemeyer	
Att plugga i Stockholm	12
Stephan Eekman	
Leila Lindholms 'Droomkoekjes met lavendel'	14
Johannes Meijer van Putten	
Vi ville til Lofoten, helst om vinteren.....	15
Lonnie Vaessen	
Hej allihopa!	20
Yvonne van de Straat	
Colofon	22

Voorwoord

Lieve Nordommers,

Deze nieuwe OmNorden gaat over reizen, zowel grote als kleine. Op reis gaan betekent het begin van een avontuur, van je eigen sage. Je verlaat je vertrouwde wereld, om op zoek te gaan naar een nieuwe wereld, en andere mooie landen, leuke mensen en ongerekte natuur te ontdekken. De reis kan een vakantie betekenen, of een ontsnapping uit je alledaagse omgeving. Maar ook het lezen van een boek, dromen over verre bestemmingen of het begin van iets nieuws kan gezien worden als een reis. Je tijd als Erasmusstudent in Scandinavië bijvoorbeeld, of die ene zomer toen je op een boerderij in de bergen werkten.

Zulke avonturen hebben jullie ook meegeemaakt, of gaan jullie nog meemaken. Gelukkig maar, want die avonturen zijn het waard om bereisd én verteld te worden. In deze OmNorden vind je verhalen over jullie belevenissen in het Hoge Noorden. Ik vind het fijn dat jullie ze verteld hebben, want nu kunnen we allemaal meegenieten en misschien wel dromen dat we zulke avonturen ooit zelf zullen beleven. Of we denken terug aan toen we er zelf midden in stonden.

Lees dus, voordat je aan een nieuw avontuur begint, eerst deze OmNorden maar, en ga mee op reis door de wereld van reizende Nordommers. Het zou zomaar dat beetje inspiratie of dat laatste duwtje in je rug kunnen zijn die jouw reizen voortaan nóg mooier maken. God tur!

Namens het bestuur,

Lonnie Vaessen
(voorzitter)

Thomas Piersma **Santa Lucia**

Stockholm, 8:00

Het is een absurd tijdstip om dit te schrijven, maar als ik het niet nu doe ben ik bang dat ik straks vergeten ben hoe alles precies gegaan is en dat zou eeuwig zonde zijn.

Santa Lucia, wat een feest.

Om 7 uur in the ochtend word ik door mijn huisgenoot Henke voorzichtig gewekt met de geschreeuwde woorden '*Tja mannen, vill du ha ljussebullar och skit?*' en begeleidend vuistgebonk op de houten deur. Uiteraard kan ik niets beters bedenken dan 5 uur te vroeg wakker worden en saffraanbroodjes eten, dus ik vertel hem '*aa, visst, jag kommer*' wat zoveel betekent als: tuurlijk, ik kom er aan.

2 minuten later zitten we samen met moeders op de bank beneden in een kamer tjokvol met kaarsjes en vrolijke lichtjes waar het desondanks behoorlijk donker is, dit geeft uiteraard een enigszins spookachtig, maar vooral gezellige sfeer. De tv gaat aan want we gaan het feest van Santa Lucia houden. Allereerst komt er een koor in beeld van zo'n 20 vrouwen dat een ontzettend uitgebreid repertoire blijkt te hebben wat betreft Santa Lucia liedjes. In het midden staat een vrouw met een kroon met 5 enorme kaarsen op haar hoofd en aangezien ze het hier overduidelijk moeilijk genoeg heeft hoeft ze niet te helpen met zingen. Eerlijk gezegd ziet het er ook niet naar uit dat ze dit erg vind. Henke en ik besluiten dat deze vrouw het vrij lastig vind en het allemaal maar lang vind duren. Plotseling vinden we even verderop in het koor een vrouw met behoorlijk donkere huidskleur, die zo uniek uitgelicht is dat we niet veel meer dan een schitterende rij witte tanden zien. Het kan ons niks schelen dat we 4 uur geslapen hebben en dat het absurd vroeg is, wij vinden dit hilarisch.

Plotseling verspringt het beeld en we bevinden ons in een houten huisje in Umeå met typisch rode kleur en de nodige sneeuw op het dak. Hier zitten om een grote houten tafel bij het haardvuur, zo'n 10 kinderen in de leeftijd van 2 tot 4 jaar. Het is verbazingwekkend hoe deze kinderen die nog zo klein zijn, precies lijken te weten welk liedje er komt en hoe de tekst in mekaar steekt. Af en toe schieten er een paar beelden voorbij die ik waarschijnlijk voorlopig niet zal vergeten, ik denk dat deze beelden de hele aanzet zijn geweest om überhaupt iets te schrijven.

De camera neemt de tijd om even alle kindertjes in beeld te nemen, de kinderen blijken nog briljanter dan ik had gedacht. Niet alleen zingen ze liedjes alsof er

geen morgen is, maar ook maken ze peperkoekmannetjes met stukjes deeg en hele kleine deegrollertjes. In het midden zit een klein jongetje met twee vormpjes zo hard op zijn stukje deeg in te rammen dat het arme peperkoekmannetje volledig verspreid ligt over de grond, de tafel en zijn buurman.

Dan verspringt de camera naar waarschijnlijk de jongste aanwezige die met zijn schattige grote oogjes en bijpassende snottebel op de lip volledig in trans op zijn stukje deeg sabbelt.

Plotseling zijn we weer terug in de ruimte met het koor, er blijkt nog een koor te staan van wel 40 meisjes in de leeftijd van ongeveer 10 tot 16. Ook zij blijken wel honderd liedjes te kunnen zingen en ik moet zeggen dat het best mooi klinkt ook.

Grote hilariteit uiteraard als af en toe even de vrouw met de kaarsenkroon in beeld komt en we even kunnen zien hoe ontzettend moeilijk het is om die op je hoofd te balanceren. Ze kijkt erbij alsof ze niets liever wil dan de kroon afzetten en terug naar bed. Ik probeer me in te leven in haar gedachten, maar dat lukt niet.

We springen even terug naar het huisje in Umeå waar het inmiddels al 3 kleine rakkars is gelukt om de vorm van een mannetje uit het deeg te krijgen, ik zie geen spoor van een moeder of juf of iets in die richting, dus groot respect voor deze kinderen. De gene met de grootste mond zet een liedje in en de rest valt bij, of ze de tekst nou kennen of niet.

Plotseling komt er een opgeschoten knul op een paard de 'kerk' binnen gelopen en het blijkt dat al zijn vrienden in boeren outfit klaar staan om samen met hem enige liedjes te zingen. Ze doen dit niet zo mooi als de vrouwen en het meisjeskoor, maar desalniettemin groot respect dat ze op dit tijdstip wolkjes staan te blazen met een paard.

Dan zingen de vrouwen en de meisjes nog ongeveer 10 liedjes afgewisseld met een paar vrouwen en mannen die het verhaal van Sint Lucia vertellen, ik begrijp het helemaal, maar het is ontzettend veel werk om het uit te leggen en wees eerlijk, dat kan niemand iets scheLEN. Het gaat er in ieder geval om dat het vandaag de donkerste dag is, in combinatie met het oude verhaal van Sint Lucia. U snapt de rest neem ik aan.

Rest mij nog te zeggen dat we dit hele schouwspel van ongeveer een uur onder genot van een kopje thee met saffraan broodjes en peperkoekjes op de bank bekijken waarna Henke terug in bed rolt en moeders naar haar werk gaat. Ik daarentegen bedenk dat ik dit alles nu meteen moet vereeuwigen, ik hoop dat iemand het leuk vind om te lezen, ookal zijn het wel erg veel woordjes. Maar een ding weet ik zeker, ik schrijf het in ieder geval op voor mezelf.

Santa Lucia, wat een feest. ■

Anders Bay

"Vi burde rende rundt og more os. Være glade."

Jan Sonnergaard: Om atomkrigens betydning for Vilhelm Funks ungdom.

Emnet i Jan Sonnergaards (1963) debutroman *Om atomkrigens betydning for Vilhelm Funks ungdom* (2009) er 1980erne og angst for atomkrigen som dengang herskede overalt. I bogen er de to modpoler yuppie (dannet af *young urban professional*), og BZ'erne (dannet af *besætte* (huse)) & punkerne så meget grebet af fornemmelsen af at verden kan gå under hvert øjeblik, at det ville være spild af tid og kræfter at tænke på dagen i morgen. Alting ville jo alligevel gå til grunde under paddehattens sky. Det gjaldt om at brænde sit lys i begge ender - både grundigt og hurtigt!

Storbystemning er der også i romanen, for det meste af bogens handling udspiller sig i København eller i de rige forstæder nord for byen. Studerende udefra flyttede til København for at "opleve urban fremmedgørelse" som det eksplicit hedder i romanen.

Med *Om atomkrigens betydning for Vilhelm Funks ungdom* har Jan Sonnergaard skrevet en bog der fra begyndelsen (der indeholder en skolebrand) og til slutningen (som jeg ikke her vil røbe!) kører i absolut højeste gear. Stilistisk kan den minde om novellen "Tyveri" fra debutbogen *Radiator* (1997), en novelle der er skrevet som et slags technonummer.

Og det med musikken får mig til at sige noget om at Jan Sonnergaard i "Vilhelm Funk" måske mere end nogensinde bruger musikken til at skabe stemning og til at give historien dens energiske drive. Hvert af de tyve kapitler, som i øvrigt begynder med 20 og derefter tæller ned til 1, indledes med et citat fra tidens navne på den musikalske scene fra dengang, f.eks. Talking Heads, Anne Clark, Peter Gabriel, Kraftwerk (nummeret *Radioaktivität*), Iggy Pop, Neil Young, Lou Reed, Blondie (nummeret *Atomic*), John Cale & David Bowie, se desuden link til lydsporet herunder.

Men dette musikalske aspekt er egentlig kun baggrundsmusik, så at sige, for udover at skrive om 1980erne så vil Sonnergaard (selvfølgelig) favne

bredere, mere universelt. Det kommer jeg til lige om lidt, først dette citat fra et interview hvor han selv fortæller om hvordan ideen til romanen dukkede op:

»Afsættet for romanen kom, da jeg på et tidspunkt begyndte at tænke tilbage på min egen ungdom. Vi var jo unge mennesker, dengang i 1980'erne. Vi burde rende rundt og more os. Være glade. Hvordan kunne det så være, at vi var ramt af tungsind? Hvor kom det fra? Alle var i sort, og musikken var dyster, dyster. Derfor begyndte jeg at spekulere over, hvad fællesnævneren havde været, og det helt centrale var jo, at vi levede med truslen om, at vi kunne blive udslettet. Det påvirkede alle. Høj og lav, højre- og venstreorienterede, rige og fattige«.

Det er netop dette grundliggende eksistentielle vilkår, nemlig at alle i samfundet, høj som lav, og hvorsomhelst, var under indflydelse af den allestedsnærværende atomkatastrofestemning, som medførte det ellers paradoksale forhold at både de kyniske nykapitalister, yuppie, og de ideologisk forblændede BZ'ere havde som motto at der ikke skulle tænkes - og slet ikke langsigtet - men handles, her og nu: yuppie rager skamløst og på fuskervis penge til sig, og brænder dem lige så hurtigt af igen på en ekstrem vulgær måde, og BZ'erne & punkerne angriber og smadrer symboler på kapitalismen og det borgerlige samfund. Som historiens fortæller formulerer det: "Yuppien brændte alle gamle normer og begreber om anstændighed og moral ned til grunden, han brugte alt her og nu, og hvis der ikke var nok, lånte han eller svindlede eller noget helt femte. Alt var ligegyldigt, bomben kan falde i morgen, hvem ved om vi er her på tirsdag? Det var nøjagtigt den samme ideologi, punken abonnerede på, når han sked på enhver form for politivedtægt eller arbejdsmarked eller uddannelsesinstitution".

Fortælleteknisk ekskurs: ejeren af dette udsagn er bogens fortæller(stemme); det findes på side 100, men bogens fortæller er død ca. 40 sider tidligere (!), og hermed har jeg også antydet at "Vilhelm Funk" er fortalt på en overraskende måde.

Men i denne lille tekst har jeg altså villet koncentrere mig om bogens indhold og budskab, som jeg også synes at en af Jan Sonnergaards forfatterkollegaer, nemlig Kirsten Thorup, gør fremragende rede for i sin tale der begrunder hvorfor Jan Sonnergaard fik Jytte Borberg-prisen: "Han [forfatteren/Jan Sonnergaard] vil minde os om, at i 80'erne begyndte nedtællingen til nutiden og den moralske deroute og opløsning, vi befinder os i lige nu, i verden af i dag. I den forstand lever vi stadigvæk i Sonnergaards 80'ere - bare i en langt værre udgave".

Og således havde truslen om atomkrigen ikke bare betydning for Vilhelm Funks ungdom i datidens dystre 1980'ere, men den fik, og har, også betydning for nutidens mennesker og samfund. Og dermed er der al mulig grund til at (gen)læse Jan Sonnergaards kynisk underholdende og grumt advarende roman *Om atomkrigens betydning for Vilhelm Funks ungdom*. ■

Link til interview med Jan Sonnergaard i Politiken:

<http://politiken.dk/kultur/ECE803894/sonnergaard-hvad-fanden-rager-romer-mig/>

Link til Kirsten Thorups pristale i Information:

<http://www.information.dk/249809>

Link til soundtrack til *Om atomkrigens betydning for Vilhelm Funks ungdom*:

http://www.last.fm/user/nikolaithyssen/library/playlists/3ffb6_vilhelm_funk

Karl Henning Niemeyer

Helvetes Fantoft

Bare en historie. "Idioti vil aldri gjør deg fri." - Skambankt

Det finnes en bestemt tid i norskstudentenes liv, hvor du kommer til å reise til Oslo for et studieopphold, eller til å flytte til Bergen. For de som vante seg til UvA's Bokmål, kan det virke litt merkelig å plutselig stå i Hordalands svarte middelpunkt. Hvor alle hører til svart metal og Skambankt. Verdens onde hovedkvarter, bare gjemt fordi det konstante regnværet slukker helvetes flammer. Ved siden av alt dette, står Fantofts skyskrapere, hjem til studentene. Det er inne i én av bygningene hvor det virkelig finnes helvete. Jeg snakker ikke om de evigvarende festene, de langsomme heisene og dørene som lukker seg selv – og deg ut. Jeg mener kjelleren.

Etter den kolde krigen ble glemt, ble kjelleren brukt til å oppbevare ting: minner og visst også fangene og søppel. Først passerer man en stor og tung dør, 100 prosent svart metal, men gråmalt. Gjemt etter døren finner man et langt korridor av betong, med hver X meter en dør til både venstre og høyre, og enda en stor tung dør hver 20 meter. Man kan ikke høre verdenslydene der, men stille er det heller ikke. Hjertet ditt slår hardt, og når du går forbi sidedørene, så ser du urolig blinkende lys, mørket eller – hvis du er heldig – i kasser av tre, masse gammeldagse ting. I fortiden var de besittelser av noen, men nå er det bare søppel igjen.

Men ikke la dette holde deg fra å besøke min hjemby. Helvete er veldig fin, og du kommer visst til å like det. ■

Stephan Eekman

Att plugga i Stockholm

Den 23 augusti hade stunden äntligen kommit då jag skulle ta mig upp till fjärran norr för att plugga en termin i Stockholm. Innan ens gryningen hade brutit in packade jag klart mina resväskor och därefter drog jag iväg till flygplatsen. Efter en timmes bilresa var jag framme på Schiphol, där jag sade hejdå till mina föräldrar och min lillebror. Sedan var det bara att vänta tills planet skulle åka och det dröjde tyvärr eftersom det var en timme försenat.

Sedan lyfte planet för att två timmar senare landa igen på Arlanda airport. Från Arlanda tog jag först bussen och sedan tunnelbanan till universitetet där man skulle hämta nyckeln till sin lägenhet. Medan jag väntade på nyckeln hade Nathan och Merlijn också kommit till universitetet, det blev en helt oväntad återträff med alla nederländska erasmusstudenter! Återträffen varade dock inte särskilt länge eftersom vi alla hade fullt upp med att ordna allt vi skulle ordna (och det var ganska mycket, kan jag säga!).

Sedan åkte jag till min nya lägenhet som var belägen i det vackra Kista. Jag lämnade mina saker i lägenheten och gick sedan till KistaGallerian för att köpa det jag skulle behöva för första dagen. Det hade redan börjat skymma när jag kom hem. Jag åt en hastig middag innan jag gick och lade mig.

Nästa morgon fick jag gå upp alltför tidigt enligt min smak, eftersom alla som blivit antagna på institutionen för nordiska språk skulle skriva ett prov i svenska klockan nio på morgonen. Resultatet på provet skulle avgöra vilka kurser man fick läsa. Jag gjorde bra ifrån mig på provet och fick därför läsa alla kurser jag ville, vilket innebar: lingvistik och danska (egentligen ville jag inte läsa danska, men var tvungen eftersom jag annars inte skulle prioriteras för studentrum...).

Resten av veckan gick åt att utforska Stockholm eftersom jag aldrig hade varit där förut. Efter helgen började läsåret dock på allvar och gick jag på mina första föreläsningar. I början kändes det lite konstigt att gå i skola i Sverige. Efter ett tag började jag dock vänja mig och det kändes som om jag alltid hade gått i svensk skola. Förutom att gå på föreläsningar jobbade jag också som student-assistent på institutionen för nederländska. Min uppgift var att hjälpa studenterna där med uttalet, vilket jag tyckte var väldigt roligt att göra.

Nu har tre månader gått och julen börjar närlägga sig, vilket betyder att min vistelse i Sverige snart är över. Jag har haft mycket roligt under den tiden som jag varit här och den sista månaden blir nog också minst lika kul som de förra tre! ■

Johannes Meijer van Putten

Leila Lindholms 'Droomkoekjes met lavendel'

Het recept voor deze koekjes komt uit A Piece of Cake, van Leila Lindholm. Het boek bevat allerlei recepten voor koekjes, taarten en nog veel meer lekkernijen.

Ingrediënten voor 20 koekjes:

100g zachte boter
 100g kristalsuiker
 1 theelepel vanillesuiker
 150g bloem
 1/2 theelepel bakpoeder
 1 eetlepel verse of gedroogde lavendelbloemetjes

Recept:

1. Verwarm de oven voor op 150 °C.
2. Klop de boter en suiker licht en romig.
3. Meng de droge ingrediënten met de lavendelbloemetjes en meng alles met de botercrème tot een kruimelig deeg.
4. Vorm er kleine balletjes van en leg die op een met bakpapier beklede bakplaat.
5. Bak de koekjes in het midden van de oven in 15-20 minuten licht goudkleurig.

A piece of cake

auteur: Leila Lindholm

vertaling: Constance L. Eenschooten

Het boek is in juli 2009 uitgegeven door Kosmos Uitgevers.

De foto werd in kleur beschikbaar gesteld door Manidipa Mandal onder een Creative Commons BY-NC-SA-licentie. Creativiteit voor de hartjesvorm is niet bij het recept inbegrepen, en moet apart worden aangeschaft.

Lonnie Vaessen

Vi ville til Lofoten, helst om vinteren

Denne historien begynner i sommeren 2009, da Dieuwertje og jeg var på norskfest hos Tanja og snakket hele tiden om å dra til Norge. Vi ville til Lofoten, helst om vinteren. Dieuwertje sa dette om og om igjen: ”Jeg mener det, vi må virkelig gjøre det. Jeg tuller ikke! Jeg tuller ikke, jeg mener det!”. Og jeg svarte med: ”Jeg vet, jeg tuller heller ikke, vi må sikkert gjøre det! Vi skal gjøre det!”. Slik begynte vårt store eventyr.

Etter norskfesten dro vi begge to til Norge for å ta sommerkurs.

Dieuwertje til Oslo, jeg til Bergen. Da forelsetet vi oss enda mer i Norge og var vi sikre på at vi måtte reise til Norge også om vinteren. Og at det ikke kunne mislykkes, det var rett og slett ikke lov.

Det tok oss flere uker for å bestemme oss hvor reisen skulle ta oss.

Egentlig ville vi til Nordkappen også, men det var litt for dyrt. Imidlertid hadde vi ingen tvil om at vi sikkert måtte reise til Lofoten. Det var også litt dyrt, men vi tenkte bare: ”Det finnes jo ingenting som ikke er dyrt i Norge！”, så satt vi Lofoten på programmet. For å ha et komplett plan, tilføyde vi også Tromsø til reiseprogrammet. Vi leste nemlig om at Tromsø ville være helt fantastisk, spesielt for å se nordlyset. Så etter at vi fant et kjempefint, og ’billig’, hotell i Tromsø besluttet vi at vi ville reise til Tromsø først og så til Lofoten. Noen uker etter hadde vi planen ferdig og reserverte vi hotellene og hyttene vi skulle bo i, sammen med Steffen; en norsk gutt og venn til Dieuwertje, som skulle reise sammen med oss.

Nå varte det enda lengre til at det endelig var tid for å virkelig reise dit! Først ble det jul, og så nyttårsfesten, men herregud, hvor vanskelig det var å vente på den 5. januar 2010. Vi glemte nesten at vi også hadde eksamen den dagen om morgen. Men om kvelden skulle vi da endelig ta fly til Oslo Gardermoen.

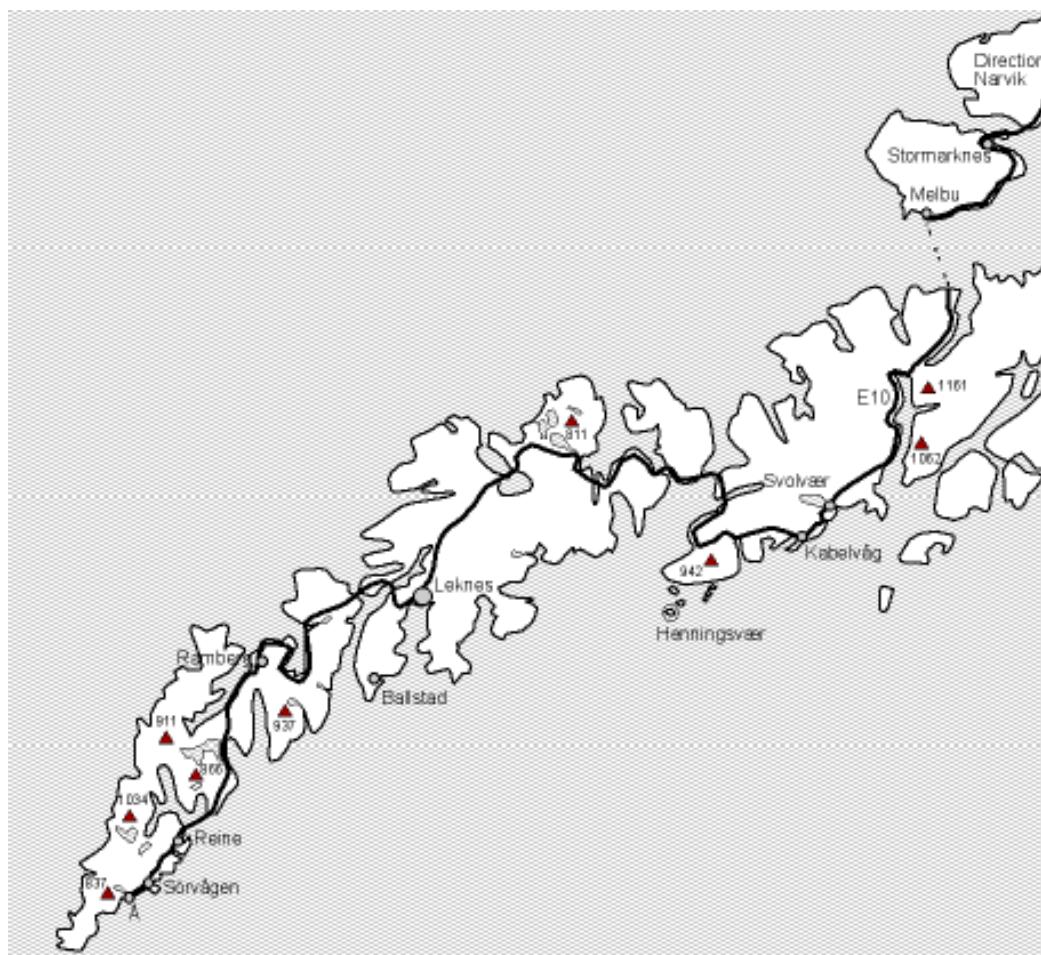
På Schiphol varte ventetiden imidlertid enda lengre. Flyet vårt var forsinket og det ble enda senere og senere. Klokka var omtrent tolv da vi ankom i Oslo. Der var 22 kuldegrader! Så vi frøs da vi prøvde å finne veien til Steffens hus, hvor vi fikk sove litt før at vi skulle ta fly til Tromsø. Etter at vi endelig

hadde funnet huset, kom vi inn og oppdaget vi at det var kaldere ute enn det var inne i dypfryseren (18 kuldegrader)!

Etter en veldig spennende morgen på Oslo Gardermoen (vi ankom litt for sent på flyplassen, men det var ikke vårt feil!), var vi endelig i Tromsø, på 70 grader nord! Klokka var halv tolv om morgenen, men det begynte allerede å skymre. Det var veldig artig å oppleve: følelsen at du måtte legge deg snart mens du sto opp bare fem eller seks timer tidligere. Men det var helt fantastisk å være der, vi kunne egentlig ikke omfatte det hele. Bare litt synd at bagasjen vår ikke ble med oss, på grunn av at vi egentlig var for sent for å rekke flyet. Så resten av dagen gikk vi litt i byen, jeg i mine AllStars, fordi vinterskoene mine var i bagasjen... Heldigvis hadde vi Steffen for å ringe til flyselskapet for å få bagasjen vår tilbake. Det funket, og om kvelden fikk vi bagasjen levert med drosje. Dagene i Tromsø oppfylte vi med litt skikjøring, som Dieuwertje og jeg aldri hadde gjort før (jeg kan fremdeles høre skriken hennes i marerittene mine), hundesledekjøring i mørket og snøen, vi spiste dyre pizzaer, spilte kort, sovnet i kinoen, gikk i den fine snøen og hadde det veldig hyggelig sammen. Dessverre så vi ikke nordlyset i verdens beste sted å se nordlyset. Vi var ganske skuffet over det, men vi hadde masse snø, og det var egentlig også ganske gøy. Dieuwertje og jeg hadde aldri sett så mye snø før. Det virket som om vi aldri hadde sett snø i det hele tatt, vi var liksom lite barn som så snø for første gang. Allikevel, det var det som Steffen tenkte, og han spurte oss om vi ikke hadde snø i Nederland. Og vi har jo ikke norsk snø i Nederland, men det er en hel annen historie.

På siste kvelden i Tromsø måtte vi ta Hurtigruten (du vet vel, den verdensberømte båtreisen langs den norske kysten) til Lofoten. Til Svolvær egentlig, den største byen i Lofoten. Reisen fra Tromsø til Svolvær varte fra klokka halv ett om natten til neste dag klokka halv seks. Vi reiste sørover og vi kjørte det vakreste stykket av hele Hurtigruten. Det var bare litt synd at det var så mørkt at vi nesten ikke kunne se noen ting. Men vi kjedet oss ikke på båten. Vi hadde sovet i vår privat penthouse, som egentlig var den offentlige loungen på båten. Vi la oss der, fordi vi ikke hadde leiet en lugar, og det funket jo konge. Vi spilte kortspill til det nesten var morgen igjen, til at vi ble så sliten at vi ikke la merke til at vi la på benker i stedet for en seng. Neste dag kom vi an i Svolvær, i mørket selvfølgelig, og måtte vi gå til vår hytte. Hytten var kjempe sot og den lå ved siden av en innsjø som var helt frosset. Fjellene på Lofoten var enda penere enn jeg kunne huske fra da jeg var der om sommeren noen år før. Med snø på var de ekstra imponerende.

Første dag på Lofoten leiet vi oss en bil, vi. Med bilen kunne vi oppdage hele Lofoten, og vi kjørte helt til at motorveien E10 sluttet ved en liten bygd som heter Å, og som ligger helt i vestkanten fra Lofoten. Vi så masse is, snø og fjell, og masse fint. At det var kaldt ute, gjorde ikke noe. Vi badet allikevel i norske havet. Bare med føttene da, men tror meg, det var også veldig modig fra oss: vannet var så kaldt at det var som om tusen kniver stakk oss i føttene da vi gikk på gresset etter at vi kom ut av vannet.

Veien på Lofoten som vi kjørte helt til Å.

Kanskje det kuleste vi gjorde var en spekkhoggersafari med en stor Zodiacbåt, som var den hurtigste i verden! Meningen var at vi fikk se spekkhoggere ("orka's" på nederlandsk), men det lyktes ikke. Likevel var det kjempekult å kjøre i en sånn kraftig båt. Den kjørte 100 km/t! Det var 50 kuldegrader og vi hadde åtte lag klær på.

Mens vi ikke så noen spekkhoggere, så vi andre kjempefine ting. Vi gikk for eksempel på båten da solen måtte komme opp ennå. Så vi så soloppgang og

solnedgang på havet. Vi kjørte rundt hele Lofoten og kunne se alle de vakre fjellene ogøyene. Det var litt av en magisk opplevelse, så pent var det.

Som jeg allerede sa, fikk vi ikke se nordlyset i Tromsø. Men vi kunne rett og slett ikke dra hjem uten å ha sett det. Så én gang, om natten, gikk vi ut i snøen, på nordlysjakt. Vi gikk en tur rund innsjøen ved hytten vår. Himmelnen var helt klar og vi så stjerneskudd etter stjerneskudd (også lærte vi ordet stjerneskudd). Vi så selve melkeveien, noe som ikke er mulig i Nederland. Så vi rettet blikket vårt oppover. Etter at vi hadde gått rund halvdelen av innsjøen, så vi noe grønt på himmelen. Nordlyset var endelig der! Og selv om det ikke var veldig kraftig, hadde vi litt av en ”vi har klart det”-følelse. Det eneste problemet var da hvordan vi kunne komme oss tilbake til hytten. Det var umulig å gå rundt innsjøen, på grunn av mange trær og bratte skråninger. Den eneste muligheten var å gå over innsjøen, noe som Dieuwertje og jeg var litt redd for, vi hadde jo lært at vi aldri kunne gå over frosset vann, at det var farlig. Men det var ikke sånn i Nord Norge: bare det øverste laget gikk i stykker. Noe som også var veldig skummelt: vi visste jo ikke om det var hele isen eller bare et lag som ble ødelagt. Vi ble sikre over at isen ikke skulle knekke da vi så hvor tykk den var. Det fantes nemlig noen fiskehull i isen, og herregud, isen var så tykk at vi nesten ikke kunne se vannet under isen.

Siste dagen på Lofoten tok vi flyet til Bodø om kvelden. Bodø er en by på fastlandet igjen, og vi skulle sove der i én natt og så ta fly til Oslo om morgenens igjen. Turen fra Svolvær Lufthavn (som var den søteste lufthavnen jeg noen gang har sett) til Bodø Lufthavn varte omtrent 20 minutter, men det var kjempekult å sitte i et lite og søtt fly fra Widerøe. Da vi ankom i Oslo, skulle Steffen dra hjem til familien sin i Hamar. Dieuwertje og jeg skulle egentlig også dra hjem, men vi reserverte feil fly: vi skulle ikke dra hjem før dagen etter. Så vi hadde en dag i Oslo sammen. Vi gikk for å besøke stedet der Dieuwertje hadde bodd ved sommerkurset og vi tok trikken til Sognsvann, for å se alle skiløpere. Det var et ganske morsomt dag, men vi var likevel litt sint: vi ville ikke være i Oslo, vi ville ikke ta fly til Amsterdam, vi ville ikke sove i den skitne hostelen vår, vi ville rett og slett tilbake til mørket, til snøen, til Tromsø, til Lofoten! Og fordi vi hadde vært i naturen og roen og pene omgivelser, virket Oslo veldig skittent. Brun snø og ikke noen snille mennesker. Så etter denne dagen i Oslo kunne vi ikke vente for å dra til Gardermoen igjen, bort fra den skitne hostelen, tilbake til Nederland.

Dieuwertje og jeg var i Norge i kun to uker, men vi lærte mer enn vi kunne ha trodd før. Vi snakket norsk hele tiden, lærte mange nye uttrykk og

norsk slang (særlig bannord...) av Steffen. Vi lærte å kjøre ski (litt), spiste risengrøt, sjokoladeboller og lærte hvordan vi skulle gå på en tykk lag av is som dekket gatene, det funket ikke hele tiden, så vi lærte hvordan vi måtte falle på isen. Vi følte oss litt norsk og ble vant til mørket og roen. Vi hadde det veldig, veldig gøy sammen. Jeg kan ærlig si at jeg aldri kommer til å glemme denne ferien og at jeg fremdeles ikke helt tror på at vi virkelig har opplevd alt dette. Vi snakker fremdeles om vår ferie, og vi lengter tilbake. Vi ønsker stadig at ferien ikke har sluttet ennå. Eneste løsning er å dra tilbake igjen, og jeg håper at vår neste tur går til Svalbard. Helst om vinteren igjen! ■

Dieuwertje, Steffen og jeg ved målet vårt: å se hele Lofoten

Yvonne van de Straat

Hej allihopa!

Ik had vrolijk beloofd dat ik een stuk voor OmNorden zou schrijven over de Zweedse zomercursus die ik van de zomer heb gevolgd, maar toen ik na ging denken wat ik allemaal zou vertellen liep ik al vast. Als ik namelijk eenmaal begin met schrijven kan ik maar moeilijk stoppen en ik weet zeker dat meer dan de helft jullie waarschijnlijk geen bal kan interesseren. Maarr ik kan daarentegen ook niet te weinig vertellen, want dan kan ik net zogood niks schrijven. Dusja, ik ben het schrijven van dit stuk steeds meer uit gaan stellen tot het punt –nu dus– dat ik in Praag ben om een paar mensen van die zomercursus op te zoeken en de deadline voor OmNorden morgen is.

Oké, om de zomercursus in een paar woorden te omschrijven: Het was geweldig! Ik overdrijf niet als ik zeg dat het mijn leukste zomervakantie ooit was (en ja, mijn zomervakanties zijn over het algemeen heel leuk). De Zweedse cursus was precies in het midden van Zweden in het dorpje Fränsta. De dichtstbijzijnde “grote” stad is Sundsvall, wat overigens nog een aardig stukje rijden was.

Aangezien ik een beurs van Svenska Institutet kreeg, hoefde ik alleen de reis te betalen. De cursus zelf, het overnachten, het eten, de fika's en de excursies waren helemaal gratis voor mij. Er waren 40 mensen uit 21 verschillende landen, met leeftijd variërend van 19 tot 50 (maar de meesten waren wel tussen de 20 en 25).

Mijn avontuur begon echt als een ramp. Ik had met twee meisjes die ook naar die cursus gingen van te voren via Facebook afgesproken elkaar op het centraal station in Stockholm op te wachten, maar ik kreeg mijn mobiel niet meer aan, dus ik kon ze niet bereiken en heb toen 6(!) uur tevergeefs zitten wachten. Toen besloot ik maar alvast naar het hostel te gaan, bleken ze net 5 minuten daarvoor te zijn geweest. Uiteindelijk zag ik ze pas om 8 uur 's avonds in plaats van om de afgesproken half 10 's ochtends. Vervolgens bleek ook nog dat een van de twee meisjes ineens een nachttreinticket had gekocht, waardoor het andere (Belgische) meisje en ik haar kosten van de geboekte hostellkamer moesten betalen... Maar goed, daarna werd het beter en beter. De reis vanaf Stockholm was heel mooi en ik kon het meteen heel goed met het Belgische meisje vinden. Toen we op het “schoolterrein” aankwamen, was ik meteen verliefd. Het zag er allemaal zo schattig en heerlijk Zweeds uit!

De school, de slaapkamers en de eetzaal waren allemaal op hetzelfde terrein. Mijn slaapkamer was veel groter dan ik had verwacht met (naast een bed) een

boekenkast, kledingkast, bureau en wastafel met spiegel. De cursisten waren leuk, de docenten waren aardig en (soms misschien dan net iets te) behulpzaam, de mensen van het dorp waren vriendelijk.. De sfeer was gewoon echt heel leuk en los en ontspannen, ik voelde me er helemaal thuis. En serieus, de tijd vloog voorbij! We hadden college's, fika's, excursies, filmavonden, allsång, we gingen er af en toe zelf op uit (wel in (de buurt van) het dorp), een afscheidsavond.. Zelfs het weer was perfect. Ja, het was echt super. Ik kan het iedereen aanraden. Het is leuk én leerzaam. Je wordt gedwongen om Zweeds te praten (Engels was verboden) en daardoor gaat het zo vooruit. Het wordt steeds minder eng en op een gegeven moment weet je niet beter. Toen ik na de cursus terug in Stockholm was, kon ik zelfs geen Engels meer! Mijn hoofd zat zo vol met Zweeds dat ik de Engelse woorden gewoon niet meer kon vinden. Nu ook, nu ik met een paar van de cursisten in Praag ben, praten we echt alleen Zweeds met elkaar. We zijn niet anders van elkaar gewend.

Dus, eerste en tweedejaars, ik zou zeggen: grijp je kans komende zomervakantie! Als het kan zou ik het zelf zo nog een keer doen!

Hälsningar,

Yvonne

PS: ik ben trots op mezelf dat ik het zo kort heb kunnen houden :D ■

Colofon

Bestuur collegejaar 2011-2012:

Lonnie Vaessen (voorzitter – lonnie@nordom.nl)
Johannes Meijer van Putten (vice-voorzitter – johannes@nordom.nl)
Veronika Ognanova (penningmeester – veronika@nordom.nl)
Garance Kremer (secretaris – garance@nordom.nl)

Postadres:

Studievereniging Nordom
Universiteit van Amsterdam
Spuistraat 134, kamer 1.12
1012 VB Amsterdam

Nordom heeft ook een postvakje op de
zesde verdieping van het P. C.
Hooft huis.

Nordom online:

homepage: www.nordom.nl
e-mail: info@nordom.nl
facebook: [fb.com/NordomAmsterdam](https://www.facebook.com/NordomAmsterdam)

Aan dit nummer werkten mee:

Anders Bay
Stephan Eekman
Johannes Meijer van Putten
Karl Henning Niemeyer
Thomas Piersma
Yvonne van de Straat
Lonnie Vaessen

Volgende uitgave:

Het volgende nummer komt in het voorjaar uit. We zijn blij met alle kopij. Stuur alles wat je kwijt wil naar de redactie: blad@nordom.nl, of desnoods via de gewone post naar het Nordom-adres (zie boven) of deponeer je bijdrage in het Nordom-postvakje op de 6^e verdieping in het P.C. Hooft huis.